

10/12/2025

Αρχιμανδρίτης π. Δανιήλ Αεράκης: «Πού σου θάνατε το κέντρον;»

/ [Ενορίες](#)

Το μήνυμα είναι ξεκάθαρο: η ζωή δεν τελειώνει, ο θάνατος ηττήθηκε και η αιωνιότητα αρχίζει από τις επιλογές που κάνει ο άνθρωπος ήδη από τον παρόντα κόσμο.

Ομιλία με θέμα «Πού σου θάνατε το κέντρον;», πραγματοποίησε ο [Αρχιμανδρίτης π. Δανιήλ Αεράκης](#), Ιεροκήρυκας της Ιεράς Μητροπόλεως Νικαίας, στον [Ιερό Ναό Ευαγγελιστρίας Πειραιώς](#), την Τετάρτη 10 Δεκεμβρίου 2025.

Της ομιλίας, που δόθηκε στο πλαίσιο του προγράμματος «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει...»,

προηγήθηκε Ιερά Παράκληση προς την Υπεραγία Θεοτόκο τη Βηματάρισσα.

Η ομιλία του π. Δανιήλ είχε ως κεντρικό στόχο την εμφάνιση στην Α΄ προς Κορινθίους επιστολή του αποστόλου Παύλου, εστιάζοντας ιδιαίτερα στο 15ο κεφάλαιο, το οποίο χαρακτήρισε ως τον ύμνο της Αναστάσεως. Αρχικά υπενθύμισε ότι τα τελευταία κεφάλαια της επιστολής αυτής συγκροτούν μια θεολογική ενότητα ύμνων: της Θείας Ευχαριστίας, των χαρισμάτων, της αγάπης, της λατρείας, της Αναστάσεως και της φιλανθρωπίας.

Παρακολουθήστε την ομιλία:

Στο πλαίσιο αυτό, το 15ο κεφάλαιο ξεχωρίζει ως κορύφωση, διότι δεν περιορίζεται σε μια απλή αναφορά στην ανάσταση των νεκρών, αλλά διακηρύσσει τη νίκη του Χριστού επί του θανάτου και τον θρίαμβο της ζωής τόσο στον παρόντα κόσμο όσο και στην αιωνιότητα.

Κεντρικό θέμα της ομιλίας είναι ότι ο θάνατος δεν αποτελεί τέλος, αλλά πέρασμα. Κατά τη στιγμή του σωματικού θανάτου, η ψυχή αποχωρίζεται από το σώμα «εν ριπή οφθαλμού» και εισέρχεται άμεσα στην άχρονη διάσταση της αιωνιότητας. Το σώμα, φθαρτό και προσωρινό, επιστρέφει στη γη, ενώ η ψυχή, εφόσον ανήκει σε άνθρωπο που έζησε με πίστη, μετάνοια και αγάπη, ανέρχεται στη βασιλεία του Θεού. Με τον τρόπο αυτό τονίζεται ότι μετά τον θάνατο δεν υφίσταται χρόνος με την ανθρώπινη έννοια· συνεπώς, οι χρονικές μετρήσεις που χρησιμοποιούνται στη γη (ημέρες, μήνες, έτη μνημοσύνων) έχουν σχετική και όχι απόλυτη σημασία.

Για να καταστήσει αυτή την αλήθεια βιωματικά κατανοητή, ο π Δανιήλ αναφέρθηκε σε προσωπική εμπειρία από ενάρετο και αγιασμένο κληρικό, ο οποίος, παρά την ασθένειά του, αντιμετώπιζε τον θάνατο με απόλυτη αφοβία. Το χαρακτηριστικό αυτό παρουσιάζεται ως κοινό γνώρισμα όλων των αγίων: η βεβαιότητα ότι ο Χριστός κατήργησε τον θάνατο. Ως κεντρικό χωρίο της χριστιανικής ελπίδας προβάλλεται ο λόγος του Χριστού: «ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ οὐ μὴ γεύσεται θανάτου», ο οποίος ερμηνεύεται όχι συμβολικά, αλλά υπαρξιακά. Ο θάνατος χάνει την ισχύ του και μετατρέπεται σε διάβαση προς την αληθινή ζωή.

Η θεολογία του αποστόλου Παύλου παρουσιάζεται ως απολύτως σαφής και δυναμική: κατά τη Δευτέρα Παρουσία θα πραγματοποιηθεί η καθολική ανάσταση των νεκρών. Τότε «οι νεκροί εγερθήσονται άφθαρτοι» και όσοι θα βρίσκονται ακόμη εν ζωή θα «αλλάγουν». Η αλλαγή αυτή αφορά τη μεταμόρφωση του ανθρώπινου σώματος, το οποίο από φθαρτό και θνητό θα ντυθεί αφθαρσία και αθανασία, κατά το πρότυπο του αναστημένου σώματος του Χριστού.

Για την ερμηνεία αυτού του μυστηρίου ο π Δανιήλ χρησιμοποίησε το παράδειγμα της αντιπαροχής: το παλιό, ετοιμόρροπο σπίτι κατεδαφίζεται και στη θέση του οικοδομείται ένα νέο, λαμπρό οικοδόμημα. Το φθαρτό σώμα παρομοιάζεται με τα ερείπια, ενώ το νέο αναστημένο σώμα με την οικοδομή που χαρίζει η

«αρχιτεκτόνισσα Ανάσταση». Ωστόσο, τονίζεται ότι το πολύτιμο στοιχείο —η ψυχή— πρέπει να έχει διαφυλαχθεί, διότι αυτή επιστρέφει για να κατοικήσει στο νέο σώμα.

Ο θάνατος, επομένως, δεν εξαλείφεται αμέσως ως βιολογικό γεγονός, αλλά παύει να λειτουργεί ως οριστική κατάργηση της ύπαρξης. Παραμένει προσωρινά ως «γεφύρι» που οδηγεί τον άνθρωπο στον αιώνιο προορισμό του, ανάλογα με τον τρόπο ζωής που επέλεξε. Για όσους έζησαν με μετάνοια και αγάπη, το πέρασμα αυτό οδηγεί στη συνάντηση με τον Θεό και τους αγγέλους Του· για όσους αρνήθηκαν συνειδητά το φως, οδηγεί στην κατάσταση που οι ίδιοι προτίμησαν.

Ιδιαίτερη έμφαση έδωσε στο αβέβαιο της στιγμής του θανάτου. Κανείς δεν γνωρίζει πότε θα κληθεί να εγκαταλείψει τον παρόντα κόσμο. Η μόνη βεβαιότητα είναι η αγάπη και η δικαιοσύνη του Θεού, οι οποίες συνυπάρχουν αδιάσπαστα. Η ανθρώπινη ζωή στη γη παρουσιάζεται ως μοναδική ευκαιρία προετοιμασίας για την αιωνιότητα, καθώς μετά τον θάνατο δεν υφίσταται δυνατότητα αλλαγής πορείας.

Στη συνέχεια, η ομιλία μετατοπίστηκε στη Δευτέρα Παρουσία, η οποία ταυτίζεται με την καθολική ανάσταση. Τότε η ιστορία θα ολοκληρωθεί, η αυλαία του παρόντος κόσμου θα κλείσει και θα αποκαλυφθεί η αιώνια βασιλεία του Θεού. Η

πρώτη Παρουσία του Χριστού χαρακτηρίζεται ως η πλέον δύσκολη, διότι περιλάμβανε την ενανθρώπηση, το πάθος, τον σταυρό και την απόρριψη από τους ανθρώπους. Αντίθετα, η Δευτέρα Παρουσία περιγράφεται ως η φανέρωση της δόξας και της δικαιοσύνης Του.

Ο Χριστός, κατά τη Δευτέρα Παρουσία, δεν έρχεται για να καταδικάσει, αλλά για να επικυρώσει τις ανθρώπινες επιλογές. Εκείνοι που έζησαν σύμφωνα με το θέλημά Του καλούνται στη χαρά της βασιλείας, ενώ όσοι αρνήθηκαν το φως πορεύονται προς την κατάσταση που οι ίδιοι διάλεξαν. Τόνισε δε ότι η κόλαση δεν αποτελεί αυθαίρετη επιβολή τιμωρίας από τον Θεό, αλλά συνέπεια της ανθρώπινης ελευθερίας.

Ιδιαίτερα θεολογικό βάθος έχει η αναφορά στον λόγο του Παύλου ότι «έσχατος εχθρός καταργείται ο θάνατος» και ότι στο τέλος «ο Υιός υποταγθήσεται τω Πατρί». Το χωρίο αυτό ερμηνεύεται όχι ως υποτίμηση του Υιού, αλλά ως ολοκλήρωση της σωτηριολογικής Του αποστολής. Ο Υιός, ως Θεάνθρωπος, ανέλαβε την ανθρώπινη φύση για να σώσει τον άνθρωπο. Όταν το έργο αυτό ολοκληρωθεί, η οικονομία της σωτηρίας φτάνει στο τέλος της και η ανθρώπινη φύση παραδίδεται στον Πατέρα, χωρίς να διαταράσσεται η ομοουσιότητα της Αγίας Τριάδας.

Ο Χριστός δεν παύει να είναι Θεός, αλλά παύει η ανάγκη της σωτηριολογικής Του αποστολής. Τότε αποκαλύπτεται πλήρως η τριαδική βασιλεία του Θεού, στην οποία οι άγιοι συμμετέχουν όχι ως θεοί, αλλά ως θεωμένοι άνθρωποι, ενωμένοι με τη θεία ενέργεια και όχι με την άκτιστη ουσία του Θεού.

Η ομιλία του π Δανιήλ ολοκληρώθηκε με δοξολογικό τόνο και πρόσκληση σε μετάνοια, αγάπη και εμπιστοσύνη στη νίκη του Χριστού επί του θανάτου. Το μήνυμα είναι ξεκάθαρο: η ζωή δεν τελειώνει, ο θάνατος ηττήθηκε και η αιωνιότητα αρχίζει από τις επιλογές που κάνει ο άνθρωπος ήδη από τον παρόντα κόσμο.

